

Gentofte, 4. juli 1968.

Modt i anbef.
Brev.
S.P.

Til Kommunalbestyrelsen i Gentofte!

Undertegnede i Gentofte Kommune bosatte danske statsborger skal herved tillade sig i overensstemmelse med sine ~~demokratiske~~ demokratiske rettigheder at stille et par spørgsmål til Kommunalbestyrelsen i anledning af de i ~~tilslutning~~ tilslutning til kommunens parker, søer og øvrige offentlige anlæg opslåede ordensreglementer til overholdelse i forbindelse med anlæggenes afbenyttelse, for hvilke Kommunalbestyrelsen er ansvarlig over for kommunens indbyggere. Det drejer sig, i hvert fald i første omgang, om ét enkelt punkt, der specielt er iagttaget i forbindelse med reglementet gældende for Holmehaven, opslået ved Tværboommen, fra hvilken en sti til dette område udgår, men også ved nedgangen til Gentofte Sø fra Søbredden: nemlig den følgende paragraf: „Hunde må kun medtages, når de ledsages af en person, som efter parkopsynets skøn har fornødent herredømme over dem.”, som yderligere forstærkes af den umiddelbart nedenunder anbragte foreskrift: „Parkopsynets anvisninger skal følges.”

I modsætning til de øvrige fastsatte ~~retningslinier~~ retningslinier for nydelse af naturen i Gentofte Kommune hvad angår offentlige træer, buske, græsplæner m. v., der alle kort og klart redegør for enkle, ~~total~~ totale forbud (mod fodboldspil, cyklekørsel, klatring, beruselse m. v.) forekommer den citerede paragraf uklar. På egne samt mange andre hundeejeres vegne skal undertegnede herved som lovlydig borger udbede sig en nøjere principiel forklaring og uddybning af den mangelfulde formulering fra Gentofte Kommunalbestyrelses side.

Der kan jo næppe herske tvivl om, føler jeg det rimeligt at understrege, at det gode forhold mellem borgere og myndighed, der er ansvarlig for de i øvrigt udadledige forhold i Gentofte Kommune og den fælles tillid til parternes integritet, er den rette og demokratiske måde at opbygge en kommune på. Som borger må man kunne kræve faste retningslinier og klare anvis-

ninger; enhver tvivl, enhver slendrian, tjener til at nedbryde den gensidige tillid til skade for alle parter. Også i dette tilfælde; derfor disse enkle spørgsmål i forbindelse med paragraffen om hunde i opslagene ved offentlige anlæg i Gentofte Kommune:

1.: „Hunde må kun medtages, når de ledsages af en person ...”, hedder det indledningsvist i paragraffen. Allerede hér er formuleringen beklageligt uklar. Man må udbede sig en nærmere definition af ordet „ledsages” i dette specielle tilfælde. Der er jo, som det utvivlsomt vil være den ærede Kommunalbestyrelse bekendt, adskillige måder at „ledsage” en hund på, indbyrdes stærkt afvigende i realisationen (jfr., til Deres orientering, professor Wilhelm Z. Sperrschneiders „Meint Hund und Ich”, Leipzig Universitäts-Verlag, 1943, der gennemgår disse forhold med anbefalelsesværdig grundighed). Endvidere spiller den omstændighed ind, at hundens adfærdsmønster - som man utvivlsomt også vil være vidende om - er således, at den, når den befinder sig i fri luft, ingenlunde altid lader sig „ledsage” (idet dog medgives, at betydelige individuelle afvigelser ydermere komplicerer dette i forvejen vanskelige problem), af den enkle grund, at den har for vane at foretage excursionser gennem terræner af en sådan art, at kun de færreste mennesker ud fra en saglig, analytisk bilogisk-fysisk betragtning har reelle muligheder for at følge dens færd minutiøst og på hundrede procent betryggende vis. Således søger hunden, ifølge et overvældende dokumentationsmateriale, fysisk kontakt med eventuelle røvegrave, jordhuller, tørvemøddingerester, tornekrat og deslige (jfr. Anders Steensen Bille: „Om Hundens Form for Kontakt med Naturen i alle Afskygninger Aaret rundt”, Dansk Kennel for Racehundes Forla København 1933). Det er åbenlyst, at det „ledsagende person” under disse ofte vanskelige forhold ingen mulighed har for konstant at ledsage, ligesom ganghæmmede og fysisk forfaldne personer, hvem man næppe uden ændring af loven kan forbyde at holde hunde, ~~ikke~~ ikke altid er i stand til at bevæge sig med samme hastighed som hunden, og således undertiden kan komme bagefter denne inden for anlæggets område. Af disse grunde skal man, idet man endnu en gang indtrængende henleder opmærksomheden på de anførte litteraturhen-

visninger, der fyldestgørende kan påpege alle vanskelighederne ved en realitetsbetonet løsning af disse problemer, anmode Kommunalbestyrelsen om en nøjere ~~præciseret~~ præcision af denne formulering og dens status i den verbale enhed.

2.: ,, ... en person, som efter parkopsynets skøn ...'', fortsætter paragraffen. Her skal man anmode om en begrundelse for, at man fra Kommunalbestyrelsens side har fundet det rimeligt at tillægge ,,parkopsynet'' sådanne beføjelser. Hvilke kvalifikationer menes parkopsynet at besidde til at afgøre noget sådant? Ud fra hvilket grundlag menes parkopsynet på saglig basis at kunne skønne i de enkelte tilfælde? Og endelig: hvilken appel-instans findes der i kommunen for den hundeejer, der måtte føle sig uretfærdigt behandlet, endsiige finde parkopsynets skøn i det relevante tilfælde mindre kompetent? Som bekendt er det ingen sag for en lægmand at afgøre, om en person har ,,fornødent herredømme'' over sin hund. Der må mennesker med faglig indsigt til (henvendelse kan evt. rettes til Foreningen af Hundeelskeres Sommerkurser), eller de på dette område i Gentofte Kommunes offentlige anlæg arbejdende personer må erhverve sig en vis skoling på dette felt. Vil Kommunalbestyrelsen medvirke til, at dette sker på for hundeejere betryggende vis? Vil Kommunalbestyrelsen medvirke til nedsættelse af en lokal komité, bestående af repræsentanter for myndighederne, parkopsynet og hundeejerne?

3.: ,, ... som efter parkopsynets ~~skøn~~ skøn har fornuødent herredømme ~~over dem~~ over dem ...''. Således slutter paragraffen. Også på dette punkt er der ~~adskillig~~ adskillig grund til indvendinger. Vi står her over for endnu en uklar formulering, som - især set på baggrund af de ~~oven~~ oven for anførte spørgsmål - har bekymret mange i kommunen bosatte hundeejere og -elskere. Det må være rimeligt at forhøre sig om, hvad Kommunalbestyrelsen i denne forbindelse forstår ved ,,fornødent herredømme'', så meget mere som der - som bekendt - i hundeejerkredse foregår og i adskillige decennier har foregået en ivrig debat om dette emne (et resumé af debattens hovedpunkter og de oftest forfægtede synspunkter kan findes i det engelske tidsskrift ,,Our

Friend The Dog'', juni 1954). Stiller Kommunalbestyrelsen sig i denne henseende på [redacted] Vanceismens side (således kaldt efter Philos C. Vance), der mener, at mennesker ■ under alle omstændigheder bør have den fulde kommando over hundene, og ligger der da dét i den uklare formulering? Eller er Kommunalbestyrelsen måske snarere tilbøjelig til at hælde til Barrière d'Étrismen (således kaldt efter Rouens Barrière d'Être, hvor hundevenner fra atten stater i 1935 vedtog [redacted] ,Konventionen om Hundes Rettigheder'' - fuldstændig tekstgengivelse i [redacted] ,International Pet Magazine'', maj 1935), der mener, ejeren blot bør begrænse hundens overgreb ifølge den til enhver tid ethvert sted gældende forfatning? Eller går Kommunalbestyrelsen eventuelt ind for det såkaldte ,Det Tredie Standpunkt'', kompromis'et mellem Vanceismen og Barrière d'Étrismen, fremlagt på ,International Friends of The Dog''s kongres i Genève 1951, der principielt, i overensstemmelse med Darwin og C. S. Pickpocket fastholder hundens status som selvstændigt individ, uafhængigt af menneskelove, som den dog ikke har mulighed for at sætte sig ind i? Eller har [redacted] Kommunalbestyrelsen eventuelt et fjerde standpunkt?

På egne vegne, på kommunens [redacted] hundeejeres vegne, og som formand for den danske afdeling af Den Internationale Sammenslutning af Hundevenner med hovedsæde i Firenze, må jeg bede Kommunalbestyrelsen om et klart svar. Alt for længe har vi [redacted] hundeejere været holdt i usikkerhed om vore firbenede venners rettigheder i de offentlige anlæg i denne kommune. Jeg tillader mig at anmode om et hurtigt, præcist og [redacted] uddybende svar.

Deres

DAN TURÉLL